Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Lwów, dnia 30 kwietnia 1936 r.

Lwowski Dziennik Wojewódzki

Nr. 9.

TREŚĆ:

Dział urzędowy.

Dział nieurzędowy.

DZIAŁ URZĘDOWY.

65.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 kwietnia 1936 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w Rzeszowie.

Na podstawie art. 415 pkt. a), art. 408 pkt. 14 i 410 pkt. 9 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) na wniosek Wojewody lwowskiego z dnia 17 maja 1935 r., L. K. B. 91/4/53, oparty na uchwale Rady Miejskiej w Rzeszowie z dnia 6 marca 1935 r., zarządzam co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A. URZĄDZENIA WODOCIĄGOWE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże, lub przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-szym, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonemi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę zdatną do picia, — o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1, Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem, przeznaczonem na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienia Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w §§ 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Kolonjom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego, — zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) wraz z późniejszemi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadowalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonem zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenia z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdem zauważonem uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Mieiski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1 w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu, albo też spowodowane przyczynami, wskazanemi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadomieni.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym albo powinny były być połączone z tym wodociągiem w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę, zużytą dla celów domowych, pobiera Zarząd Miejski: przy użyciu wody do 50 litrów na dobę i na osobę — opłatę ryczałtową, w razie większego zużycia wody, za wodę zużytą ponad normę wyżej określoną — według wskazań wodomierzy.

Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 8 lat od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczania ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 94.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną do celów przemysłowych, będą pobierane według specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza, wynikłe z winy użytkowcy, ponoszą właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy zrzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchmości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt zdroje te i studnie zostały zbudowane, uiszczają opłatę według taryfy (§ 94).

§ 19.

Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych, z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do Kasy Zarządu Miejskiego na koszta badania kwotę ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach, ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przyczem w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza, oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22.

Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące: poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociągowe piwinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego, połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. URZĄDZENIA KANALIZACYJNE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków, nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 25.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi w § 24, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 24, jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych, tudzież do grup budynków, jak np. kolonje robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 26.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości nie zabudowanej budynkami, o których mowa w § 24, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudawania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnemi kanałami ulicznemi.

§ 27.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach, ustalonych po myśli §§ 24, 25, 26, Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnemi.

§ 29.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości, lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 31.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzane poza jej obręb osobnemi kanałami.

§ 32.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 33.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowaną oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowi jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszemi przepisami, przyczem Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną, lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzedniem uzyskaniu pozwolenia.

§ 35.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C.,

d) substancyj wybuchowych i łatwopalnych, jak benzyna, eter, alkohol i t. p.,

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C., lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36.

Przyłączenie drenażu domowego jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, nie zaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu powołanego wyżej w punkcie b), w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach conajmniej 0.85×1.15 cm. oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu, albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłukiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Niruchomości skanalizowane, lecz nie posiadające wodociągów domowych, powinny posiadać odpowiednie urządzenia (dewizory separatory i t. p.), mające na celu oczyszczenie wód brudnych przed wpuszczeniem ich do kanału publicznego. Części stałe zawarte w tychże urządzeniach muszą być wywożone na miejsca specjalnie na ten cel przeznaczone.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnemi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu zapomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przyczem urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskutecznione tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 42.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby, posiadający odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Użytkowanie wykonanych zarządzeń.

§ 43.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu między godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od gdziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznemi albo powinny były być połączone z temi kanałami, na podstawie § 24 i § 25, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17), Zarząd Miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. URZĄDZENIA WODOCIĄGOWE.

Materjał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materjałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawor główny.

§ 48.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiedniemi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49.

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie, gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących conajmniej 0.8×1.3 m. i o głębokości 1.8 m., z materjału trwałego, niegnijacego, ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazobetonu i t. p.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0.6 m. w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m. 50 cm. pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod

podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0.3 m. pod podłogą. Zabrania się przytem układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowem. Przeprwadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian, albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian zapomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złemi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52.

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle.

Przed wannami, zbiornikami klozetowemi i pisuarowemi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionem jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakiemikolwiek przyborami kanalizacyjnemi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm.,

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm.,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm.,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — co najmniej 38 mm.

Średnice przewodów do przyborów wskazanych wyżej powinny wynosić:

PRZEWODY	Do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d przy 38 mm
do 2 wylotów	13 mm	20 mm	32 mm	50 mm
przy 3—6 wylotach	20 „	26 „	38 „	80 „
przy 7—10 wylotach	26 „	32 „	—	100 „
ponad 10 wylotów	32 „	38 „	—	100 „

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienia, właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej poddanych w punktach a)—d) norm.

Przewody.

§ 54.

Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm. i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane zapomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13 mm,	grubość ścianek	— 2,5 mm.
„	— 20 „	„ „	— 2,5 „
„	— 26 „	„ „	— 3,25 „
„	— 32 „	„ „	— 3,5 „
„	— 38 „	„ „	— 3,5 „
„	— 50 „	„ „	— 3,5 „

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13 mm,	grubość ścianek	— 3,5 mm.
„	— 20 „	„ „	— 4,5 „
„	— 26 „	„ „	— 5,5 „
„	— 32 „	„ „	— 6 „

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. URZĄDZENIA KANALIZACYJNE.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłókiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno zapomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 56.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0.30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.30 m. pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 57.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachwany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku, pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek — 60%.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100 m/m	— 0.03
„ „ „ „	150 „	— 0.02
„ „ „ „	200 „	— 0.015
„ „ „ „	250 „	— 0.01
„ „ „ „	300 „	— 0.01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach, pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów zapomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane pod podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru	50 mm.
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów	70 „
od klozetów wodnych	100 „
od rynien deszczowych z ganków i balkonów	50—70 „
od rynien deszczowych z dachów	100—150 „

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t. p.	100	„
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub więcej ilości klozetów, wpustów podwórzowych oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych	100—150	„
od rynien deszczowych	150	„
dla głównego przewodu podwórzowego	150—200	„

i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnicy przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej, zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m. kwadr. powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linją pionową większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linją pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytem umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte luz zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe .

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wenętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie — spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0.5 m. od dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości od 0.5 m. do 1.0 m. ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne lub oliwne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnemi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnemi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne lub oliwne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wody lub oliwę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach itp. co najmniej	75	mm.
przy wpustach co najmniej	100	„
przy rurach deszczowych co najmniej	100—150	„

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach	40 „
przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych	50 „
przy miskach klozetowych	100 „
przy rurach deszczowych z ganków i balkonów	50—70 „
przy rurach deszczowych z dachów	100—150 „
przy wpustach w suterenach i piwnicach	100 „
przy wpustach podwórzowych	150 „

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm., ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 63.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zlewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 39) należy za urządzeniami, zabezpieczającemi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie, o konstrukcji, umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasów ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 64.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65.

Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1.45 m. pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 67.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe.

§ 68.

Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnemi; takie rury należy wyprowadzać wprost nazewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 69.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0.85 m × 1.15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony zapomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wy-

ciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materjału. Ściany do wysokości 1.2 m. od podłogi powinny być nieprzesiakliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośredniem wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm. głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm., umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1.25 m., przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płóczący (płóczkę), umieszczony nie niżej niż 1.6 m. nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłókujące pomiędzy płóczką a miską powinny być ołowiane, żelazne, ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione zapomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury, łączącej płóczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Pojemność normalna skrzynki płócznej klozetowej powinna wynosić co najmniej 8 litrów. Mechanizm skrzynki powinien zapewnić możność przelania w razie potrzeby do miski klozetowej całej zawartości skrzynki w przeciągu 3—5 sekund. Aparaty do spłókiwania mogą być zaopatrzone w niezawodnie działające urządzenia (przyrządy, umożliwiające oszczędzenie wody).

Do spłókiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłókujące (np. przyciskowe), uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p. Przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 70.

Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub perjodyczne spłókiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2.5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób, podany w § 66 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 71.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powiny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 m., celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 74.

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności przeznaczonych do tego celu urządzeń decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materjał przewodów.

§ 76.

Na przewody spustowe i odpływowe, z wyjątkiem wypadków niżej w § 77 wyszczególnionych, powiny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 77.

Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2.0 metrów od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych, z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy, albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowemi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 78.

Należy używać syfonów z następujących materjałów:

a) przy średnicy 40 mm. — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,

b) przy średnicy 50 mm. — żeliwne w jednej sztuce,

c) przy średnicy 100 mm. — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materjału,

d) przy średnicy 100 mm. — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,

e) przy średnicy 100 mm. i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materjału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c) powinny być wewnątrz starannie emaljowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów pdwórzowych i podłogowych.

§ 79.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materjałów przewodów odpływowych, z któremi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materjał zmywaków.

§ 80.

Zmywaki powinny być kamionowe, fajansowe, betonowe, kamienne, z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przyczem w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od zewnątrz starannie emaljowane.

Materjał misek klozetowych.

§ 81.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 82.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materjał przewodów deszczowych spustowych.

§ 83.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m. nad poziomem terenu, powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m. nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materjał innych części kanalizacji.

§ 84.

Wszelkie materjały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materjałów i urządzeń jeszcze nieznormalizowanych orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm.; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek — 0.6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy	średnicy	100	mm.	— 15 mm.
„	„	150	„	— 17 „
„	„	200	„	— 19 „
„	„	250	„	— 22 „
„	„	300	„	— 25 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewne z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy	średnicy	50	mm.	— 5 mm.
„	„	70	„	— 5 „
„	„	100	„	— 6 „
„	„	150	„	— 6 „
„	„	200	„	— 6 „

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy	średnicy	50	mm.	— 3.5 mm.
„	„	70	„	— 3.5 „
„	„	100	„	— 4.5 „
„	„	150	„	— 4.5 „
„	„	200	„	— 4.5 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna średnica	25 mm.	grubość ścianek	3	mm.
„ „	30 „	„ „	3,5	„
„ „	40 „	„ „	4	„
„ „	50 „	„ „	4	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiedni kroćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzenia, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone pod dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłókiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znaj-

dują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 90.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego 2.— zł.
b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego 3.— „

2) za rozpatrzenie projektu:

a) domowego urządzenia wodociągowego od formatu 21×33 1.— „
b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu 21×33 1.— „

3) za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy:

a) domowego urządzenia wodociągowego 5.— „
b) domowego urządzenia kanalizacyjnego 5.— „

4) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego 3.— „

5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia 7.50 „

6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego 5.— „

§ 91.

Ryczałtowa opłata za wodę, użytą na potrzeby domowe przy przyjętem zużyciu 50 litrów na osobę, wynosi:

a) w domach, względnie w lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), 7% komornego, względnie 7% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

b) w domach, względnie w lokalach, nie podlegających wspomnianej wyżej ustawie, 7% komornego, względnie 7% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali.

W razie zużycia wody na potrzeby domowe w ilości większej od norm wyżej podanych, za nadwyżkę wody pobiera się opłata w wysokości 0.65 zł. za 1 m³ nadwyżki.

§ 92.

Ryczałtowa opłata za wodę, użytą na cele gospodarstwa rolnego, ogrodniczego i t. p., wynosi:

a) od sztuki inwentarza żywego ciężkiego (konia, krowy) kwartalnie 2.— zł.
b) od sztuki inwetntarza żywego drobnego (cielęcia, świni, owcy) kwartalnie 1.— „
c) na polewanie ogrodów za każde 100 m² powierzchni kwartalnie 1.50 „
d) na oranżerje od 1 m² użytkowej powierzchni kwartalnie 15.— „
e) od każdego powozu, bryczki lub innego pojazdu kwartalnie 2.50 „
f) od samochodu ciężarowego kwartalnie 4.— „
g) od samochodu osobowego kwartalnie 3.— „

§ 93.

Ryczałtowa opłata za prawo pobierania wody na nieruchomościach, które powinny były być połączone z wodociągiem miejskim, lecz w wyznaczonym terminie nie zostały połączone, wynosi 3.5% komornego, względnie 3.5% wartości czynszowej, i to niezależnie od tego czy dom bądź lokal podlega czy nie podlega ustawie o ochronie lokatorów.

§ 94.

Ryczałtowa opłata za prawo pobierania wody ze zdrojów ulicznych na nieruchomościach, zwolnionych od obowiązku przyłącznia do wodociągu gminnego na podstawie § 6 wynosi:

a) w domach, względnie w lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), 3% komornego, względnie 3% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

b) w domach, względnie w lokalach, nie podlegających wspomnianej wyżej ustawie, 3% komornego, względnie 3% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali.

§ 95.

Przy pobieraniu opłaty według wskazań wodomierza za wodę użytą na potrzeby domowe pobiera się za 1 m³ 0.65 zł.

§ 96.

Za wodę, użytą na cele przemysłowe, pobiera się przy użyciu kwartalnem:

do 1.000 m³ — za 1 m³ — 0.70 zł.
od 1.001 m³ do 5.000 m³ — za 1 m³ — 0.65 zł.
od 5.000 m³ do 10.000 m³ — za 1 m³ — 0.60 zł.

Za wodę, zużytą w ilości większej niż 10.000 m³, pobiera się opłaty kwartalnie w wysokości ustanowionej w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim a pobierającym wodę.

§ 97.

Przy pobieraniu opłaty według wskazań wodomierzy za wodę, użytą na inne cele poza wymienionemi w §§ 95 i 96, pobiera się:

a) za wodę, zużytą przez urzędy państwowe i komunalne oraz w budynkach użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale i t. p., za 1 m³ — 0.60 zł.

b) za wodę, zużytą na cele ogrodnictwa, na potrzeby rolne, dla bydła domowego i t. p., za 1 m³ — 0.50 zł.

c) za wodę, zużytą na cele budownictwa, za 1 m³ — 0.40 zł.

§ 98.

Za wodę użytą dla celów wyżej nie wymienionych pobiera się opłatę, ustanowioną w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim a pobierającym wodę.

§ 99.

Za wodę użytą do gaszenia pożaru opłaty nie pobiera się.

§ 100.

Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, będą pobierane następujące opłaty:

1) za korzystanie z wodomierzy miesięcznie:

a) za wodomierz o średnicy dopływu 13 mm. — zł. 1.60,
b) za wodomierz o średnicy dopływu 20 mm. — zł. 2.00,
c) za wodomierz o średnicy dopływu 26 mm. — zł. 3.00,
d) za wodomierz o średnicy dopływu 30 mm. — zł. 3.50,
e) za wodomierz o średnicy dopływu 40 mm. — zł. 4.60,
f) za wodomierz o średnicy dopływu 50 mm. — zł. 14.00;

2) za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar — 12.00 zł.;

3) za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, rzeczywiste koszta naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) za odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 17, ustęp 5-ty — 3 zł.

§ 101.

Za korzystanie, względnie za prawo korzystanie z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzenia wód ściekowych z nieruchomości, uiszczać się będzie opłatę ryczałtową w wysokości 50% opłaty za wodę.

§ 102.

Za roboty, wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właścicieli nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdymbądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

2) za połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą dlugość tego połączenia niż połowa szerokści odnośnej ulicy, a w każdymbądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

3) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwem działaniem urządzeń domowych — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% na pkrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

5) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty, dozoru i administracji miejskiej;

6) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociągowych — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 103.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może stosować ulgi przy ściąganiu należności, przewidzianych w niniejszych przepisach.

IV. Wejście w życie przepisów.

§ 104.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w lwowskich Dzienniku Wojewódzkim.

§ 105.

Z dniem wejście w życie niniejszych przepisów traci moc obowiązującą ustawa wodociągowa dla miasta Rzeszowa z dnia 20 lipca 1909 r. (Dz. U. kr. Nr. 122).

Za Ministra:

Wł. Korsak

Podsekretarz Stanu

66.

OBWIESZCZENIE

Wojewody lwowskiego z dnia 22 kwietnia 1936 r. w sprawie oznaczenia cen drzewa użytkowego dla przeliczenia daniny lasowej na ekwiwalent gotówkowy w II-gim kwartale 1936 r.

Cennik

za 1 m^3 drewna użytkowego na pniu ustanowiony na podstawie rozporządzenia Min. Rob. Publ. z 12 czerwca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 635) dla przeliczenia daniny lasowej na ekwiwalent w gotówce w kwartale II-gim 1936 w obrębie Województwa lwowskiego:

Klasa wartości	RODZAJ DRZEWA				POWIAT
	Klon, wiąz, dąb, jasion, jawor	sosna, osika	świerk, jodła	Inne	
	Cena w złotych za 1 m^3				
I.	25	13	10	9	1. Bóbrka 2. Gródek Jagielloński 3. Lwów 4. Łańcut 5. Nisko 6. Przeworsk 7. Rawa Ruska 8. Rudki 9. Sokal 10 Tarnobrzeg
II.	24	12	9	8	1. Jaworów 2. Jarosław 3. Kolbuszowa 4. Mościska 5. Rzeszów 6. Żółkiew
III.	21	11	9	7	1. Drohobycz 2. Lubaczów 3. Przemyśl 4. Sambor
IV.	19	10	6	5	1. Dobromil 2. Turka
V.	18	9	6	5	1. Brzozów 2. Sanok
VI.	18	8	5	5	1. Krosno 2. Lesko

Ceny ustanowione w powyższej tabeli należy stosować za drewno w lasach położonych co najwyżej w odległości do 5 km. od stacji normalno-torowej lub rzeki spławnej.

W klasach wartości I, II i III przy obliczeniu należytości za drewno w lasach oddalonych od stacji kolej. normalno-torowej lub rzeki spławnej ponad 5—10 km. stosować należy ceny powyższe z 10% zniżką, przy odległościach ponad 10—20 km. z 20% zniżką, przy odległościach ponad 20—30 km. z 25% zniżką, zaś przy odległościach ponad 30 km. z 30% zniżką.

W klasach wartości IV, V i VI przy obliczeniu należytości za drewno w lasach oddalonych od stacji kolej. normalno-torowej lub rzeki spławnej ponad 5—10 km. stosować należy ceny powyższe z 15% zniżką, przy odległościach ponad 10—25 km. z 25% zniżką, przy odległościach ponad 25 km. w górę z 30% zniżką.

We Lwowie, dnia 22 kwietnia 1936 r.

Za Wojewodę:
M. Sochański
Wicewojewoda.

67.

OBWIESZCZENIE

Urzędu Wojewódzkiego lwowskiego z dnia 20 kwietnia 1936 w przedmiocie podania Emanuela Hermana o koncesję aptekarską.

Na podstawie postanowień § 48 ustawy z dnia 18 grudnia 1906 Dz. p. p. Nr. 5 z roku 1907 Urząd Wojewódzki podaje do powszechnej wiadomości, że Mr. farm. Emanuel Herman wniósł dnia 7 marca 1936 roku do tutejszego Urzędu Wojewódzkiego podanie o koncesję na nową aptekę publiczną we Lwowie na jednem z wymienionych stanowisk:

1) u zbiegu ulic Kadeckiej, Pełczyńskiej, Wuleckiej od Nr. 2—4, przy ulicy Lenartowicza od Nr. 1—3 i 2—4 lub ul. Tomickiego,

2) przy ul. Piotra Skargi od rogu ul. Gródeckiej do numeru 4,

3) przy ul. Pełtewnej od Nr. 17 naprzeciw placu Misjonarskiego do domu graniczącego z mostem kolejowym wzgl. przy ul. Pod Dębem od Nr. 2—6.

Urząd Wojewódzki wzywa zatem tych właścicieli aptek publicznych, którzyby się czuli zagrożonymi w swej egzystencji przez otworzenie tej apteki, aby w ciągu czterech tygodni licząc od dnia niniejszego ogłoszenia wnieśli ustnie lub pisemnie przedstawienie do Pana Prezydenta miasta Lwowa.

Przedstawień później wniesionych nie będzie się uwzględniać.

Za Wojewodę:
Dr. Wacław Majewski
Naczelnik Wydziału Zdrowia.

68.

OGŁOSZENIE

Urzędu Wojewódzkiego lwowskiego z dnia 15 kwietnia 1936 o zmianie siedziby Inż. Naftalego Kreindlera, mierniczego przysięgłego.

Mierniczy przysięgły Inż. Naftali Hersch Kreindler przeniósł siedzibę z dniem 16 marca 1936 r. ze Stanisławowa, ul. Batorego l. 18 do Chodorowa, ul. Mickiewicza l. 10.

Za Wojewodę:
Inż. Bronisław Welczer
Kierownik Oddziału.

69.

OBWIESZCZENIE

Przewodniczącego Komisji oszczędnościowo-oddłużeniowej dla samorządu przy Lwowskim Urzędzie Wojewódzkim z dnia 28 kwietnia 1936 r. w przedmiocie rozpatrzenia planów oddłużenia miasta Przemyśla, Sanoka, Pow. Związku Samorządowego w Tarnobrzegu, miasta Rozwadowa, Gródka Jag., Komarna i Niska.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 31, poz. 231) podaje się do wiadomości, że w dniach 16, 19 i 28 maja 1936 r. o godz. 10-tej w gmachu Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie odbędą się posiedzenia Komisji oszczędnościowo-oddłużeniowej dla samorządu przy Lwowskim Urzędzie Wojewódzkim dla rozpatrzenia w dniu 16 maja planów oddłużenia miasta Przemyśla i Sanoka, w dniu 19 maja planów oddłużenia Pow. Związku Samorządowego w Tarnobrzegu i miasta Rozwadowa, i w dniu 28 maja planów oddłużenia miast Gródka Jagiellońskiego, Komarna i Niska.

Przewodniczący:
(—) Dr. W. Kubala.
Sekretarz:
(—) W. Skubiejski.

Dział nieurzędowy.

Odwołanie poszukiwań.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie odwołuje zarządzone poszukiwania z dnia 12/4 1935 r. za oskarżonym Romanem Szalewiczem, synem Piotra i Marji z d. Ryrzewskiej, oskarżonym o wyst. z art. 256 k. k.

Poszukiwania.

Jan Januszewski, syn Piotra i Antoniny, urodzony w 1895 r. w Kramkówce Małej wydalił się w miesiącu grudniu 1935 z Kramkówki Małej gm. Goniądz pow. białostockiego w celu poszukiwania pracy, pozostawiając żonę i 5-ro nieletnich dzieci w wieku 13, 11, 7, 5 i 1 rok bez środków do życia. Wymieniony trudni się stolarstwem i ciesielstwem.

O pozytywnym wyniku poszukiwań należy zawiadomić Urząd Wojewódzki Białostocki do Nr. ZO 299/5—36 z 30/3 1936.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie zarządza poszukiwania za Marjanem Chmarnym, ur. 13/1 1890 w Jaryczowie nowym, pow. Lwów, ostatnio zamieszkałego w Zboiskach pow. Lwów, syn nieślubny Julji Chmarnej, oskarżonego o wyst. z art. 257 § 1 k. k.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie zarządza poszukiwania za Teodorem Janczyszynem, ostatnio zamieszkałym w Paluchowie małym (dalszych generalji brak) oskarżonego o wyst. z art. 282 k. k.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie zarządza poszukiwania za Samuelem Flisem, ur. 12/3 1899 w Tarnopolu s. Mundka i Estery, handlarza, oskarżonego o wyst. z art. 262 § 2 k. k.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie zarządza poszukiwania za Juljanem Jęczalkiem, urodz. 7/10 1904 w Morawskiej Ostrawie s. Leona i Marji, z domu Borer, ostatnio zamieszkałego w Lewandówce, ul. Wigury 14, oskarżonego o wyst. z art. 262 k. k.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie poszukuje za oskarżonym Janem Popielnickim, synem Edwarda i Marji z Hajdukiewiczów, ur. 21/2 1916 we Lwowie, uczniem, ostatnio zamieszkałym na Zamarstynowie, ul. Ks. Witolda 29, oskarżonym o wyst. z art. 257 k. k.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie poszukuje policyjnie za oskarżonym Abą Józefem 2 im. Zaltzmanem, ur. 17/5 1904 r. w Stanisławowie, ostatnio zamieszkałym w Hołosku Wk. pow. Lwów, rzeźnikiem, oskarżonym o wyst. z art. 257 k. k.

Sąd Grodzki Zamiejski O. VIII karny we Lwowie zarządza poszukiwania za N. Godzińskim (dalszych generalji brak), oskarżonego o wyst. z art. 257 k. k. W razie ujęcia oskarżonego należy go doprowadzić do tut. Sądu.

Zagubienia i unieważnienia dokumentów.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Mojżesz Markus Salz z Przemyśla.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Jan Romaniszyn ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, Nr. 1479, wydaną przez P. K. U. Kamionka Strumiłowa na nazwisko Kazimierz Smutek z Bóbrki.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko inż. Józef Abend ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Kamionka Strumiłowa na nazwisko Piotr Willman.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Mieczysław Matyas ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Maksymiljan Teleśnicki ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Jarosław na nazwisko Michal Konstantynowicz syn Jakóba z Chiszewic.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Gródek Jagiell. na nazwisko Aleksander Wołowiecki z Czerczyk.

Unieważnia się zagubiony dowód tożsamości konia Ser. C. Nr. 365708, wł. Jan Ginda z Wujska.

Unieważnia się zgubiony dowó dosobisty Nr. B. 192.494, wystawiony przez gminę Kniażpol na nazwisko Mikołaj Sawczyszak.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Izak Holzschlag z Borysławia.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Franciszek Elfinger ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Łańcut na nazwisko Wincenty Chomicz z Przeworska.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Jan Pełech z Wiązowej.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Jan Kobryn ze Lwowa.

Unieważnia się zaginioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Abraham Leib Rapp ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Eljasz Hersch Mohrer ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną, wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. Lwów na nazwisko Józef Celusta ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Wilhelm Eichel ze Lwowa.

Unieważnia się zgubione prawo jazdy Nr. 14943 wydane przez Komisarjat Rządu m. Warszawy na nazwisko Jan Antoni Boski.

Unieważnia się zgubioną legitymację szkolną, wydaną przez Dyr. IX. Gimn. Państw. we Lwowie na nazwisko Mieczysław Zieliński uczeń.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Warszawa 1 na nazwisko Hirsch Zelman 2 im. Zalcman.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Drohobycz i dowód osobisty na nazwisko Izak Sternbach Borysław.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Kałusz na nazwisko Michał Majcher syn Marcina.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Jarosław na nazwisko Michał Kowałyszyn syn Piotra.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości pojazdu mech. Ser. A. Nr. 19680, Nr. rejestracyjny LW 90512, wydany przez Lw. Urząd Wojewódzki na nazwisko Henryk Spitzman.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Rzeszów na nazwisko Aleksander Solecki Mosty Wielkie.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Stryj na nazwisko Stanisław Dyląg z Horodyszcza.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Jan Polny z Drohobycza.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną, wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Jadwiga Przysiecka.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Eugenjusz Sokołowski ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Jakób Hiesiger ze Lwowa.

Unieważnia się skradzioną książeczkę legitymacyjną, wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Antoni Wawrzoszek z Zimnej Wódki.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U .Drohobycz na nazwisko Józef Höffner z Drohobycza.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Złoczów na nazwisko Tomasz Smoleński.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe kat. E., wydane przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Jan Kusznir ze Lwowa.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. C. Nr. 332.529, własność Dmytra Ślipca z Magierowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Gródek Jagiell. na nazwisko Aron Izak Teicher z Rudek.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Jan Szczepanik ze Stubna.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Jarosław na nazwisko Antoni Jasiewic zz Muniny.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Piotr Mazur z Dawidowa.

Przetargi.

PRZETARG.

Na podstawie upoważnienia Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego z dnia 8. IV. 1936 r. L. RM. 25 b/1/45 — Państwowe Kierownictwo Robót Meljoracyjnych we Lwowie, działając w imieniu funduszu regulacji rzeki Pełtwi i meljoracji jej doliny — rozpisuje przetarg nieograniczony na:

1) wykonanie i dostawę na miejsce budowy konstrukcji żelaznej jazu zastawkowego o wadze około 2.500 kg wraz z montażem na miejscu budowy w Laszkach Murowanych;

2) wykonanie i dostawę na miejsce budowy małych zastawek żelaznych o świetle 1—2 m w ilości nieograniczonej, zamawianych w miarę zapotrzebowania w ciągu roku.

Cenę należy podać za 1 kg konstrukcji. — Oferty pisemne w zapieczętowanej kopercie z napisem: „Oferta na dostawę konstrukcji żelaznej jazu" wraz z poświadczeniem wpłacenia do Kasy I Urzędu Skarbowego we Lwowie na rachunek bieżący Nr. 3 wadjum w kwocie 120 zł. — należy wnosić do biura Państwowego Kierownictwa Robót Meljoracyjnych we Lwowie, ul. Karmelicka 2, gdzie nastąpi komisyjne otwarcie ofert dnia 14 maja 1936 o godzinie 10-tej rano.

Oferent może wniesioną ofertę do chwili otwarcia oferty przy przetargu cofnąć, uzupełnić lub zmienić. — Przyjęcie oferty nie pociąga zobowiązań dla funduszu, dopóki nie nastąpi podpisanie umowy i zatwierdzeniejej przez Urząd Wojewódzki Lwowski, który może bez podania powodów przetarg unieważnić, wybrać i zatwierdzić ofertę w/g swobodnego wyboru, niezależnei od wysokości oferowanej ceny. Oferent cofający ofertę przed zawarciem umowy lub odmawiający podpisania umowy w oznaczonym mu czasie, — traci wadjum na rzecz powyższego funduszu.

Szczegółowy projekt konstrukcji żelaznej jazu i typ mniejszych zastawek, jak również wszelkie warunki wykonania i dostawy, wyłożone są do wglądu w powyżej podanem biurze (ul. Karmelicka 2/II p.) w godzinach urzędowych.

Lwów, dnia 17 kwietnia 1936 r.

Kierownik:
(Inż. T. Radoszewski.)

OGŁOSZENIE.

Urząd Wojewódzki Lwowski ogłasza

PRZETARG PUBLICZNY

na sprzedaż Państwowej Stolarskiej Hali Maszynowej w Krośnie wraz z urządzeniami mechanicznemi tej hali.

Przetarg odbędzie się dnia 25 maja 1936 r. o godz. 10 w Starostwie Powiatowem w Krośnie.

Oferty w podwójnych zapieczętowanych kopertach, opatrzone napisem „Oferta na kupno b. Stolarskiej Hali Maszynowej w Krośnie", należy wnieść do Starostwa Powiatowego w Krośnie, najpóźniej do godz. 10-tej w dniu przetargu, łącznie z pokwitowaniem Kasy Skarbowej na złożone wadjum w wysokości 5% sumy ofertowej.

Ofertą winna być objęta cała nieruchomość wraz z inwentarzem ruchomym, przyczem jednak mają być podane ceny oddzielnie dla każdej z niżej podanych grup:

a) parcele,

b) budynki i inne urządzenia na tych parcelach się znajdujące,

c) maszyny, narzędzia i urządzenia mechaniczne, w budynkach się znajdujące oraz przedmioty urządzenia kancelaryjnego.

Wyłączenie z oferty jakiejkolwiek parceli, budynku lub innego przedmiotu jest niedopuszczalne.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo swobodnego wyboru oferenta, bez względu na wysokość kwoty ofertowej, względnie prawo nieprzyjęcia żadnej z wniesionych ofert.

Szczegółowe warunki przetargu są ogłoszone na tablicach urzędowych Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego i Starostwa Powiatowego w Krośnie.

We Lwowie, dnia 20 kwietnia 1936 r.

Za Wojewodę:
Inż. B. Welczer mp.
Kierownik Oddziału.

PRZETARG.

W dniu 8 maja 1936 o godz. 11-tej odbędzie się w biurze Powiatowego Zarządu Drogowego publiczny przetarg ofertowy na dostawę materjałów pokładowych w r. 1936/37 dla dróg powiatowych i państwowych Wydziału Powiatowego — P. Z. D. w Krośnie.

Wyjaśnień w sprawie przetargu udziela Powiatowy Zarząd Drogowy w Krośnie.

Przewodniczący Wydziauł Powiatowego
(—) Stępień
Starosta.

PRZETARG.

W dniu 5 maja 1936 r. o godz. 12-tej w więzieniu w Samborze odbędzie się nieograniczony przetarg na dostawę:

Mąki pszennej I gatunku 1200 kg., mąki pszennej III gatunku 1200 kg., mąki razowej żytniej 1000 kg., mięsa wołowego 500 kg., słoniny 1500 kg., soli 1500 kg., cukru 500 kg., fasoli kolorowej 1000 kg., cykorji 50 kg., pęcaku 1000 kg., pieprzu 10 kg., drożdży 5 kg., kaszy jęczmiennej 1000 kg., liści laurowych 3 kg., grochu polnego 1000 kg., bobu 1000 kg., kukurudzianki 500 kg., śledzi 5 beczek (po 1100 sztuk w beczce), drzewa twardego 50.000 kg. i drzewa miękkiego 20.000 kg.

Termin dostawy partjami do dnia 31 lipca 1936 roku loco więzienie w Samborze. -- Wyszczególnione artykuły muszą być pierwszej jakości.

Oferty na wszystkie lub na poszczególne artykuły z próbkami należy składać w opieczętowanych kopertach z napisem „Oferta na dostawę artykułów żywnościowych" do dnia 5 maja 1936 o godz. 10-tej.

Oferenci obowiązani są złożyć wadjum w wysokości 5% wartości oferowanej sumy. — Oferty nieodpowiadające warunkom przetargu nie będą rozpatrywan. — Zarząd więzienia zastrzega sobie prawo wyboru oferenta, zwiększenie lub zmniejszenie dostawy i w razie potrzeby unieważnienie przetargu lub przeprowadzenei ustnego przetargu między oferentami, którzy zaoferowali ceny najkorzystniejsze.

O szczegółowych warunkach przetargu i dostawy, osoby zainteresowane mogą informować się u naczelnika więzienia.

Naczelnik więzienia:

W. Piotrowski
Podkomisarz S. W.

Komunikat.

Główna Księgarnia Wojskowa z dn. 1/IV otrzymała od Wojskowego Instytutu Geograficznego przedstawicielstwo sprzedaży map wojskowych po cenach normalnych i ulgowych.

Stosownie do Dzł Rozk. M. S. Wojsk. Nr. 5/36 poz. 60 II a, mapy po cenach ulgowych nabywać mogą do celów służbowych: państwowe instytucje centraln i wszystkie urzędy wojewódzkie, okręgowe, powiatowe, oraz sądy, instytuty, kuratorja, inspektoraty, dyrekcje, izby, urzędy i t. p. instytucje i zakłady, podlegające poszczególnym ministerstwom oprócz formacyj i instytucyj podległych M. S. Wojsk.

Zapotrzebowania na mapy po cenach ulgowych powinny być zgłaszane przez uprawnione urzędy i instytucje ściśle wg. przepisanego wzoru (wzór Nr. 2), zaopatrzone w okrągłą pieczęć i podpisane przez odpowiedzialnego szefa, dyrektora, kierownika instytucji.

Żądania na bloki zapotrzebowań (wzór Nr. 2) na mapy po cenach ulgowych oraz na skorowidze map należy kierować do Głównej Księgarni Wojskowej w Warszawie, ul. Krakowskie Przedmieście Nr. 11, która je niezwłocznie wysyła bezpłatnie.

LIKWIDACJA PRZEDSIĘBIORSTWA ŻEGLUGOWEGO KRÓLEWSKO - HOLENDERSKI LLOYD.

Przedsiębiorstwo żeglugowe Królewsko-Holenderski Lloyd, które przez szereg lat posiadało koncesję na przewóz emigrantów z Polski do krajów Ameryki Południowej (Argentyny, Brazylji, Urugwaju), likwiduje swą działalność w Polsce z powodu ogólnej likwidacji tego przedsiębiorstwa. Chodzi tu o przedsiębiorstwo, które w potocznych określeniach emigrantów nazywane jest kompanją okrętową, linją okrętową lub agentem.

Wyżej wymienione likwidujące się przedsiębiorstwo żeglugowe posiada dość znaczną ilość zadatków, wpłaconych w poprzednich latach na poczet należności za kartę okrętową (szyfskartę). Zadatki te, wynoszące zwykle około 45 zł., a niekiedy nawet większe kwoty, były wpłacone przez te osoby, które przygotowywały się do wyjazdu (emigracji) do Argentyny lub do Brazylji lub do Urugwaju, lecz po wpłaceniu zadatku z jakichkolwiek powodów nie opłaciły reszty należności za kartę okrętową i nie wycofały wpłaconego zadatku.

Ponieważ przedsiębiorstwo to likwiduje się, przeto wszystkie te osoby, które w dawniejszych latach, mianowicie w okresie od 1919 r. do 1930 r. włącznie, wpłaciły zadatki na karty okrętowe Królewsko-Holenderskiego Lloyd i tych zadatków dotychczas nie wycofały, powinny jaknajrychlej za pośrednictwem Syndykatu Emigracyjnego i jego Oddziałów prowincjonalnych zażądać zwrotu tych zadatków. W tym celu należy wnieść podanie (wolne od opłaty stemplowej), do którego należy dołączyć dowód wpłacenia zadatku; dowodem takim jest „kwit zadatkowy" lub „umowa przewozowa", które były wydawane przez kompanję okrętową, gdy emigrant wpłacał zadatek. Podania należy adresować: Do Królewsko-Holenderskiego Lloydu w Warszawie, ul. Służewska 7 m. 3.

Dla zapobieżenia mylnemu zrozumieniu niniejszej informacji zaznacza się, że nie chodzi tu o zadatki, wpłacone w biurach Syndykatu Emigracyjnego, lecz wyłącznie o zadatki, wpłacone w dawniejszych latach w biurach Królewsko-Holenderskiego Lloydu.

Zadatki wpłacone w ostatnich latach w biurach Syndykatu Emigracyjnego, nie wymagają wycofania.

EMIGRANCI WINNI SIĘ ZAOPATRYWAĆ W WARSZAWIE W WALUTĘ ZAGRANICZNĄ, POTRZEBNĄ IM W CZASIE PODRÓŻY OKRĘTAMI PAŃSTW OBCYCH.

W czasie podróży okrętami państw obcych, pokrywają emigranci drobne wydatki walutą tego kraju, którego okrętem odbywają podróż. Najczęściej nie posiadają tej waluty i nabywają ją przez zamianę złotych. Przy zamianie złotych na obcą walutę narażeni są na straty, otrzymują bowiem potrzebną im sumę po znacznie niższym kursie od giełdowego.

Różnica jest jeszcz większa, jeżeli zamieniają bilon na obcą walutę.

Dla uniknięcia niepotrzebnej straty wskazanem jest, aby emigranci zaopatrywali się w potrzebną im walutę obcą przed wyjazdem w Warszawie w bankach, które im wskaże Syndykat Emigracyjny.

Okręt „Polonia“ kursować będzie nadal na trasie Konstanca-Haifa.

W „Wiadomościach dla Emigrantów“ Nr. 13 z dn. 4 kwietnia r. b. podaliśmy — zgodnie z komunikatem Tow. Okręt. Gdynia—Ameryka — wiadomość, że s/s „Polonia“ zostanie czasowo wycofany, ponieważ pójdzie do doku. Obecnie komunikuje nam Tow. Okręt. Gdynia—Ameryka, że s/s „Polonia“ narazie do doku nie pójdzie, wobec czego odjazdy tego okrętu zostają przywrócone.

POSZUKIWANIA EMIGRANTÓW DO BELGJI.

Konsulat Belgijski w Warszawie uzyskał zezwolenie swych władz centralnych na udzielenie wiz na wjazd do Belgji dla następujących osób:

1. Sojka Władysław, ur. 15. 8. 1925 r., w Zoruhof (Niemcy).
2. Sojka Wacław, ur. 21. 9. 1921 r. w Zoruhof (Niemcy).
3. Bartkowiak Antonina, ur. 1. 5. 1892 w Sławinku.
4. Pesinczyk Julja, ur. 2. 4. 1913 r. w Kwaczalinie.

Ponieważ adresy wymienionych osób nie są znane, przeto osoby, któreby mogły podać obecne miejsce zamieszkania pszukiwanych, proszone są o podanie szczegółów Centrali Syndykatu Emigracyjnego w Warszawie, ul. Króla Alberta I., Nr. 7, lub Oddziałów Syndykatu na prowincji.

WAŻNE DLA EMIGRANTÓW, UDAJĄCYCH SIĘ DO AMERYKI POŁUDNIOWEJ S/S „PUŁASKI“.

Syndykat Emigracyjny przypomina, że najbliższy odjazd okrętu „Pułaski“ do Ameryki Południowej nastąpi z Gdyni, w dniu 30 kwietnia r. b., transport zaś z Warszawy wyruszy dnia 26. kwietnia 1936 r.

Adres Redakcji i Administracji: „Lwowski Dziennik Wojewódzki“, Lwów, Urząd Wojewódzki, Wydział Ogólny. — Nr. telefonu Redakcji i Administracji 21.

Prenumerata rocznie 18 zł., półrocznie 9 zł., kwartalnie 4·50 zł.

Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy przesyłać Administracji „Lwowskiego Dziennika Wojewódzkiego“ za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Konto Nr. 30.625.

„Dziennik urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za jednoszpaltowy wiersz milimetrowy lub jego miejsce 20 gr.

Cena numeru pojedynczego 1·— zł.

Z drukarni „Słowa Polskiego“, we Lwowie, ul. Zimorowicza 15.